

Zummal ütles Adama wasto: „omma palle
higgi sees pead sa leiha söma, senni kui sa
mullaks saad.“

Süta südda hinge õnn,
Sedda püa, sedda hoia!
Mis sel ilma warrast on,
Kelle hing ei rahho leia?
Keeldud äsja himmustus,
On kui üsfi hammustus.

3. Kain ja Abel.

Kui sa head teed, siis saad sa an-
deks; agga kui sa ei te head, siis
maggab patt ukse ees, ja temma
himmo läib so peal: agga sinna
pead temma ülle wallitsema.

1 Mos. 4, 7.

Esimesed innimesed toitsid endid linno-
aiamise, karjapidamise ja põlloharrimisega.
Kain, Adama wannem poeg, harris maad;
Abel, temma teine poeg, piddas kärja. Wen-
naksed wisid mõllemad ühhel päwal Jesan-
dale ohwrit ehk melehead, sest et neil päiwil

sellega näitafid ja tunnistasid, et innimene
Zummal kää älla ennast peab allandama,
ja kõige hea eest tedda tännama. Kain oh-
werdas Zummalale ommast leikusest uudset,
ja Abel ommast karjast wärsket. Agga et
Zummal sureste innimeste wäljapooltste
teggude peale ei wata, waid kõigeennamiste
nende mele ja süddame peale, ja mis seält
wäljatulleswad: siis piddi ka wagga Abeli
ohwer temma melest ennam maksma, kui
nukra ja kaddeda Kaini ohwer. Kui nüüd
Kain sedda märkas, süttis wiha temma
süddames, läks kohhe wenna peale, ja löi
tedda mahha. Kaddedus ja wiha sünnita-
sid jo esimeses innimeste perrekondas ma
peal sedda hirmsat tööd, et wend omma
wenna ärratappis.

Et küll ükski hing sedda ei teadnud, mis
jubbedat tööd Kain olli teinud; siis olli om-
meti Zummal ees, kes kõik näab ja teab,
temma sü awwalik. Kain kulis ka pea Zum-
mala heält, mis ütles: „kus so wend Abel?
Mis sa olled teinud? Sinno wenna werri